

JANNIK

Ribbensstegssandwichene var revet væk. Der lå kun to tilbage. Jannik greb den ene og panorerede blikket hen over forsamlingen. De havde stillet mange spørgsmål efter hans første oplæg. Her i pausen sad der en kildrende fornemmelse i maven over, hvordan de havde diskuteret spørgsmålet om strafudmåling til voldelige muslimer. Han havde sagt sin direkte mening, uden at en eneste af tilhørerne var begyndt at køre i, at ikke alle muslimer var voldelige, at det kun var nogle få, der skabte ballade, og den slags pladder. Det så ud til, at hans gruppe omsider havde fået siet de typer fra, som i hvert fald ikke kunne finde på at sidde og spise noget så enkelt som ribbensstegssandwich med god gammeldags rødkål.

Mette bar en hvid skjorte med vest udenover og et par kulsorte bukser. Det så fancy ud. Gad vide hvad hun levede af? Han stillede sig hen til hende og smalltalkede, mens han spiste sin sandwich. Adspurgt oplyste hun, at hun studerede litteratur på Aalborg Universitet og i fritiden arbejdede i Magasins tøjafdeling for kvinder.

”Ahh, det forklarer dit tøj. Du får vel rabat?”

”Ja, ellers havde jeg ikke råd til en vest som den her.”

Jannik betragtede den råhvite vest med det arabiske snit og sølvfarvede kvaster. ”Jeg synes ellers, du er pæn i hvad som helst. Også i de grå strømpebukser fra sidst.”

Et par røde pletter bredte sig over hendes kindben og gjorde hende endnu kønnere. ”Tak,” mumlede hun. ”Havde du en god jul?”

Han stønnede demonstrativt. ”Min mor er ikke så meget ved muffen, som hun har været. Men jeg tror trods alt, at jeg fik skabt en nogenlunde højtid for hende.” Hans blik gled ned over hende. ”Hvor gammel er du egentlig? Du ligner ikke en, der er en dag over tyve.”

Hun skød hagen lidt frem. "Jeg er enogtyve."

"Så må din mor stadig være ung."

"Ja, det er hun faktisk. Hun fik mig i en meget ung alder."

"Aha. Jamen enogtyve år gammel, så er du jo i den alder, hvor barnevogne og duften af babymos begynder at appellere til dig."

"Hmm. Måske. Jeg ved ikke helt, om jeg vil være mor."

"Hvorfor ikke?"

Hun trak på skuldrene.

Han lagde armen om hende og trak hende hen mod gangen. "Måske har du bare ikke mødt den rigtige endnu."

"Måske. Har politiet også talt med dig om Lasse og Michael?"

"Ja. De har været hos mig fire gange i den forløbne måned. Første gang var juleaftensdag, hvor min mor blev vækket af dem."

"Bor du hos din mor?"

Han lo hæst. "Jeg kan bedre lide at sige, at hun bor hos mig. Sigrid er ikke helt frisk længere, men jeg lader hende ikke sidde og stege på et alderdomshjem af den grund."

Mette lagde en hånd på hans brystkasse. "Det er ikke alle, der udviser den ridderlighed, du gør."

"Ja, det er ikke for at være arrogant, men der sidder sgu mange ældre mennesker anbragt, som bare ikke har det godt, fordi plejepersonalets professionalisme er en by i Rusland."

"Ja, desværre, men der er også mange plejere, der er flinke nok."

"Flinke, ha! Men er de også dygtige, Mette?"

Det sitrede i hendes mundvige. "Nok ikke lige altid. Nå, men du sagde, at politiet havde talt med dig fire gange?"

"Ja, det er rigtigt nok. De var også omkring for at spørge til Lasse og Michaels forsvinden. Som om jeg kunne hjælpe dem med det på nogen måde!"

"Ja, det er mig fuldstændig ubegribeligt, hvad der er sket. De er bare sunket i jorden eller hvad?"

”Jeg kunne i hvert fald ikke hjælpe politiet. Men de mente, at jeg var særligt interessant, fordi Lasse og Michael var blevet set i nærheden af min adresse natten før, de forsvandt.”

”Var Lasse og Michael henne hos dig natten til juleaften?”

”Ja, det var sørgeligt. Først ringede Lasse og vækkede mig og spurgte, om jeg gav en bajer. Dernæst troppede de op Bacardi stive og så to Jannik i stedet for en Jannik. Jeg sendte dem straks hjem med besked om at hvile branderten ud.”

”Det ligner dem vel ikke at drikke sig så fulde?”

”Det er jo det. Politiet mener, at det kan hænge sammen med, at de er mistænkt for at have slået en mand ihjel. Du ved, ham fyren, der blev fundet nede i en trappeskakt.”

”Åh ja, den *far out* teori præsenterede politiet også mig for. Men Jannik, det er jo helt utænkeligt. Jeg kender dem ikke så godt, men hverken Michael eller Lasse virker som nogle, der ville i konflikt med nogen – for ikke at tale om mord. Altså hvad tænker du om det hele?”

Jannik lagde igen armen om Mettes skulder. ”Vi kender ikke altid folk så godt, som vi tror. Hvis de har slået den mand ihjel, må de have haft deres grunde til det. Hvad ved jeg, måske var de ude i stoffer af en art.”

”Tror du virkelig det?”

”Det er da en mulighed, og at de nu er på flugt fra politiet.”

”Lad os håbe, at der er en anden forklaring på deres forsvinden. Måske er de bare taget en spontan tur til Las Vegas. Det ville mere ligne Lasse.”

”Vi må lade politiet om efterforskningen, Mette. Hvad siger du, vil du efter gruppemødet have en hotdog henne på Fontænen? Jeg giver!”

”Ja, hvorfor ikke?”

Resten af gruppemødet foregik inde bag et lyserødt slør, som Jannik godt kunne vænne sig til. Da han og Mette efter gruppemødet mødtes uden for klubhuset, lå smilet som et klistermærke på hans ansigt. Sne-driver med stænk af mudder lå langs nogle af Klostertorvets beværtninger. Jannik gik sammen med Mette i retning af Klostertorvets Café i stedet for grillbaren Fontænen, hvor man for tyve år siden kunne få en ristet

hotdog for en tier. Nu var den steget til sytten kroner. Det var ren nostalgi, der havde fået ham til at foreslå Fontænen for Mette. Lige så snart de var trådt uden for klubhuset og indsnusede den råkølde blæst, så han caféen med det flyvende klaver i loftet for sig i stedet for.

De placerede sig ved et hjørnebord oppe på tredje etage i caféen og bestilte det samme: En kop varm kakao og en vaffel med banan, blåbær, toffee og chokolade. Hans fingre snurrede, da han greb fat om koppen og drak af den varme væske. Ud over Mette og han var der et ældre par nogle borde væk fra dem. De øvrige gæster havde taget plads på de nedre etager.

En tung fornemmelse fyldte hans brystkasse ved tanken om Uri, hans far, der havde arbejdet her på caféen. Uris briller og sorte moustache gav ham et look som en italiensk kvindebedærer, hvilket gav mange drikkepenge. Til gengæld brugte han ikke mange penge på Jannik og Sigrid, der købte ind på klos og lånte penge i banken hver eller hver anden uge, fordi Uri efter fyraften nogle gange stillede sig ned på kasino og gamblede med hele deres eksistensgrundlag. Det var først, da Uri forsvandt, at der var penge nok til, at Jannik fik en cykel. Han valgte en blå mountainbike med 21 gear og sort-hvide dæk, der lyste op i skoven, når han fræsede på stierne.

Mette afbrød hans tankerække ved at puffe til hans hånd. ”Hvor er du henne?”

”Lige her.”

”Du så ud til at være et helt andet sted. Er det situationen med rockerne, der går dig på?”

”Pyh! De indvandrerbander kan bare komme an! Når jeg valgte at fortælle på gruppemødet om de dødstrusler, jeg har modtaget på Messenger, er det lige så meget for at advare om *impacten* af det, vi gør. Den er stor, Mette. Hvis vi ikke er forberedt på krigen, rammer den os, mens vi sidder og skriver digte på lokum. De her indvandrerdrengene er ikke helt uden evner. De bliver sgu lært op i at foretage snigangreb.”

”Det ligger også i deres gener. Jeg fatter ikke, hvordan de tror, at de kan slippe afsted med at true dig på den måde. Har du anmeldt det til politiet?”

”Ork ja, de har et ret indgående kendskab til min Messenger-historik, for jeg copy-paster bare lortet til dem en gang om ugen, og så må de jo vurdere, om de mener, at der skal gøres noget for at standse truslerne.”

”Hvordan er det egentlig at vågne op om morgenen til den slags beske-der?”

”Hvordan tror du, det er?” Jannik tog en bid af sin vaffel og smagte på blåbærrene, før han talte videre. ”Ja, som jeg sagde på gruppemødet i dag, har det visse konsekvenser at gå i krig mod de hellige krigere. Men hellere risikere noget ved at kæmpe imod dem end at stå med hænderne i lommerne, mens de plyndrer vores velfærdsstat for ressourcer, værdighed og helt almindelig grænsesætning for, hvad der er dit, og hvad der er mit.”

”Jeg kunne ikke være mere enig. Det fylder mig med kvalme, hver gang jeg ser dem i bybilledet. De larmer, de maser og de ... ja, de lugter underligt, ikke? Se nu bare ham tjeneren nede i baren. Puffet, opsat frisur som en eller anden kannibalkok. Det er godt, vi nøjedes med vafles, for det er ikke til at vide, om han er leverandør af en helt særlig type kød.”

Hun blinkede med øjnene og lo.

”Uri, min far, arbejdede her engang.”

”Som tjener?”

”Ja. Han stod lige dernede og serverede sandwiches og fadøl.”

”Åh. Hvad laver han nu?”

”Han gik fra os, da jeg var fjorten år gammel. Skred bare en dag, hvor han åbenbart fik nok af os. Sigrid og jeg har ikke set ham siden.”

”Det er jeg ked af at høre, Jannik.” Hun tog ham om hånden. Hendes hånd emmede af varme. Huden føltes glat og blød. ”Ved I, hvor han opholder sig henne?”

”Niks. Han tog sin pung, sit pas og en kuffert med tøj og gik ud af døren, mens jeg sad og lavede lektier inde i stuen. Det var lørdag morgen,

og Sigrid sov, fordi hun havde været nattevagt på et plejehjem. Jeg troede, at Uri kom tilbage til os senere på dagen, for det plejede han at gøre. Da Sigrid stod op om eftermiddagen, opdagede hun først ingenting, selv om det var en af Uris fridage. Hun gik ud i køkkenet og tilberedte karbonader, dækkede op til tre og fik et chok, da det gik op for hende, at Uri var væk.”

”Det må have været hårdt for jer.”

”For min mor, ja, men ikke for mig.”

Han spiste vaflen færdig og tørrede munden med en serviet. Mette sad og kiggede på ham, studerede nænsomt hans ansigt.

”Min far slog Sigrid. Når han kom hjem og havde spillet vores penge op, var det min mors skyld, at han havde kvajet sig. Han havde arabiske aner i sit blod. Det kan nok forklare det meste af hans adfærd. Men hey, lad lige være med at nævne det for nogen. Det må ikke skygge for min rolle i Ren Fremtid.”

Hun rystede på hovedet og havde et medfølelse udtryk i øjnene. ”Du kan fortælle mig alt. Jeg fortæller det ikke videre.”

”Og i lige måde. Jeg vil også gerne høre noget mere om dig.”

”Har du til midnat?”

Han brød ud i et grin og mærkede sine muskler slappe af. Mette bestilte en fadøl. De talte sammen om politik, indtil hun med øjnene fortalte ham, at hun var klar. Hun strittede alligevel imod, da han rykkede stolen tæt på hende og forsøgte at kysse hende.

Parret ved det andet bord på tredje etage havde forladt caféen for lidt siden. Jannik greb fat om hendes håndled.

”Er der noget i vejen?”

”Nej, jeg ... Jeg vil bare gerne hjem nu. Klokkeren er også mange.”

Han lænede sig frem mod hende og forsøgte at kysse hende igen. Denne gang slog hun ud efter ham og ramte ham på kinden.

En sviende smerte brød igennem. Han tog sig til kinden og sundede sig lidt.

Hun rejste sig op fra stolen. ”Jeg tror, du har misforstået mine signaler. Du er jo meget ældre end mig, så jeg troede, du forstod, at vi bare kunne være venner.”

Mette gik hen mod trappen. Jannik rejste sig og gik efter hende. Hun så sig ikke engang tilbage, da hun gik ned ad trappen og forlod caféen. Han betalte fortumlet regningen og gik hjemad.

En sneryddende fejmaskine rullede hen ad Dannebrogsgade og stænkede snavset sne op ad Janniks bukseben, hvorved han brat røg tilbage til virkeligheden. Hele vejen hjem fra Klostertorvets Café havde det summet i hans hoved af mærkelige indfald.

Nogle kvinder havde en underlig måde at vise deres interesse på. Mette var helt sikkert af den type, der spillede *hard to get*. Hun var vild med ham, det kunne han jo mærke. Hvorfor kunne hun ikke bare stå ved sine følelser?

Mon ikke det var på tide at flytte fra Sigrid og sammen med en kvinde? Han kunne tage forbi Sigrid hver dag efter arbejde og gøre rent og lave mad til sin mor. Hun behøvede ikke at lide nogen nød.

Han havde faktisk savnet at have en kvinde, siden Laura slog op med ham for syv år siden. Og det ville gavne hans profil at have civilstanden Gift. Gerne også to børn.

Mette var nem at være sammen med. Ukompliceret, sjov og enig i hans holdninger. De ville udgøre et stærkt par. Hendes sorte bukser sad så tæt i dag, at det var tydeligt, hvad hun ville med ham – ellers ville hun vel ikke troppe op til et gruppemøde og vrikke med røven lige for næsen af ham. Da hun på caféen havde rejst sig op for at gå på toilettet, havde han gloet på den røv, indtil han ikke kunne se den længere.

Bare hun ikke var som Laura. En myg, der sugede blod hos en vært og rejste videre for at suge på en ny vært. Laura havde kostet Jannik en minkpels blandt mange andre dyre ting, som stod på hendes ønskeliste. Han håbede, at hun oven på minkskandalen havde fået dårlig samvittighed over at have bidraget til så grusom en industri som pelsbranchen.

Hvorimod Mette, åh Mette ... Hun ville være tilfreds, hvis bare der var betræk på stolene og varme på radiatorerne. Hun virkede som typen, der ville bryde ud i jubel, hvis blot han drejede lidt på en tap, der reparerede vandhanen. Han kunne se hende for sig i en udgave som betleren, der forhutlede sig gennem livets tilværelse, og som ville græde af taknemlighed, hvis man tilbød hende en halvtredser. Det var en lystfyldt følelse, han fik, når han forestillede hende sådan. På vej ud fra et herberg og ind i hans arme.

Åh, du fantast!

Stemmen i hans hoved mindede om Uris stemme. Det var en grov og hæs stemme, slet ikke som Janniks stemme, som var fløjlsblød, men i stand til at skære igennem glas, hvis det var nødvendigt.

Åh, din fucking nar! bandede Jannik tilbage. Taber-far, hustyran, ynkelige kujon, der løber fra kone og barn. Lede egotripper, bliv dog voksen! Jeg har ret til at fantasere om Mette, hun ender med at blive min kone en dag. Du bliver overrasket, når du ser, hvor godt jeg behandler hende. Jeg er ikke en led hustrumishandler og ludoman ligesom dig!

Der var stille indeni, efter Jannik havde afleveret den svada. Han sparkede sne af støvlerne og gik ind i opgangen.

Sådan en lille myre! Du kan ikke engang bo alene. Hvis du ikke havde din moar, ville du ende på gaden og overnatte på et herberg. Det er dig selv, du fantaserer om, din lille fanatiker!

Jannik samlede sin hånd til en knytnæve og slog efter et imaginært billede af Uris ansigt. En stikkende fornemmelse bredte sig i arme og ben. Hvis han havde en hammer på sig lige nu, kunne det være rart at bruge den.

Han rystede tanken af sig, tog nogle dybe vejrtrækninger og låste sig ind i lejligheden.

”Er det dig, Jannik?”

”Ja, det er mig.”

Han tog støvler og frakke af og gik ind i stuen. Sigrid sad og så Nyhederne. Hun skruede ned, da han satte sig i sofaen.

”Du kommer da sent hjem fra gruppemødet. Ville de ikke lade dig gå?”

”Åh, det var ikke noget særligt. Jeg gik bare en lang tur bagefter for at få noget motion. Du ved, mit kontorjob er jo ret stationært.”

”Ja ja, bare du ikke bliver ligesom Uri, der fjttede rundt hele tiden.”

Den stikkende fornemmelse bredte sig i Janniks arme og ben igen, da han hørte farens navn. Der gik nogle minutter, før han følte sig tilstrækkeligt rolig til at tale med Sigrid.

”Mor, der er noget, jeg skal i morgen.”

”Nå. Hvad er det?”

”Der er sådan noget søndagsbowling i kredsen, og jeg vil gerne med til det. Jeg er jo trods alt fungerende storkredsleder. Så jeg er nødt til at tale med folk under sociale arrangementer. Bare det at trykke nogle forskellige hænder i løbet af sådan en aften kan være givet godt ud.”

Jannik gned sine håndflader, der var let fugtige.

”Nå, men så må jeg jo tilbringe søndag aften helt alene, mens du tager ud og morer dig.”

”Jeg kan godt blive hjemme hos dig, hvis du er mere tryk ved det.”

”Th nej, du skal da ud og have skudt nogle kegler i morgen. Tag bare afsted og tænk ikke på mig!”

En grimasse løb over Sigrids ansigt, og hun holdt vejret for ikke at bryde ud i gråd. Normalt ville han have lagt en arm om hende og trøstet og lovet, at han blev hjemme hos hende. Men muligheden for, at Mette deltog i bowlingarrangementet, var vigtigere end Sigrids søndag aften. Snart måtte hun alligevel vænne sig til at være i sit eget selskab i langt større skala.

Jannik rejste sig op fra sofaen og gik ud mod gangen. ”Jeg går i seng. Jeg er træt.”

Sigrids stemme røg op i falset. ”Og så lader du mig sidde her en lørdag aften? Hvad bilder du dig ind? Som om det ikke er nok, at du forlader mig i morgen. Hvad er du så træt for? Har du mødt nogen?”

”Nej, for helvede.”

”Jo, det tror jeg, at du har. Jeg kan jo se, at du prøver at binde mig en løgn på ærmet, Jannik. En løgner og bedrager, er du.”

Jannik trampede hen til Sigrid og tog fat om hendes skulder. ”Nu holder du din kæft! Når bare du får et par enkelte korn at pikke i sandet efter, blæser du det straks op til en hel sæbeopera. Jeg er det instrument, der gør livet spændende for dig, fordi du har én, du kan læsse af på. Men ved du hvad? Jeg er træt af at være dit instrument. Mor, jeg flytter om en måned. Jeg har fået en kæreste, og vi flytter sammen. Og der er ikke noget, du kan gøre ved det, så du har bare at opføre dig ordentligt over for hende, for ellers kommer du til at sidde på et plejehjem inden månedens udgang.”

Sigrid gav ham en syngende lussing. På kinden det samme sted, som Mette havde slået ham.